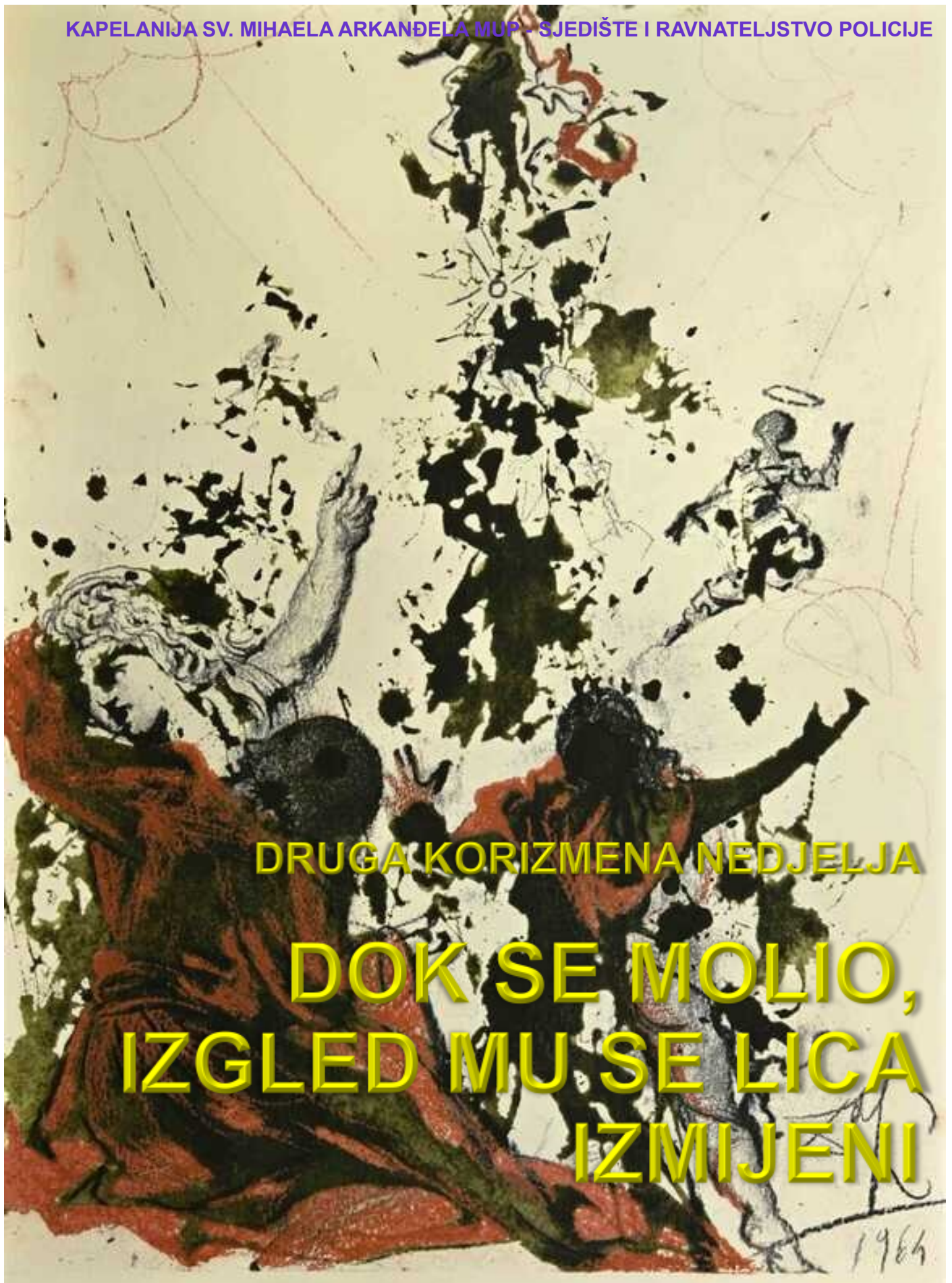

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

DOK SE MOLIO,
IZGLED MU SE LICA
IZMIJENI

1984

OŽUJAK

DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

Ned	16.	(Pačista); Hilarije i Ticijan, Julijan, Hrvoje
Pon.	17.	Patrik; Domagoj; Hrvatinić
Uto.	18.	Ćiril Jeruzalemski; Cvjetan; Narcis
Sri.	19.	JOSIP zaručnik BDM; Josipa
Čet.	20.	Niceta; Dionizije; Vladislav; Sonja
Pet.	21.	Serapion; Vesna; Kasijan; Vlasta
Sub.	22.	Oktavijan; Jaroslav; Lea

Naslovnica: Salvador Dali, *Preobraženje*

Slika preuzeta s:
<https://www.artsy.net>

mihael

11/2025.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandžela MUP
- sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XIX. (2025.), broj 11 (640);
druga korizmena nedjelja, 66. i2025.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan,
tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana,
tel.: 22 715, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

MEDITACIJA

Orijentir

3

SLUŽBA RIJEČI

DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

ČITANJA

Dok se molio,
izgled mu se lica izmijeni 4

HOMILIJA

Trenutak neba 8

KATEHEZA

Preobraženje
Mali vjeronaučni leksikon 10

SVETI JOSIP

ČITANJA

Josip učini
kako mu naredi anđeo Gospodnji. 14

HOMILIJA

Josipe, sine Davidov, ne boj se 18

KATEHEZA

Sakrament pomirenja 20

BLAGDAN

Sveti Josip 22

NAŠI POKOJNI 24

Marc Chagall , *Abraham i tri anđela*, <https://www.wikiart.org>

Orijentir

Korizmeno vrijeme razumije se kao vrijeme unutarnje sabranosti i pripreme na Uskrs.

To je također vrijeme obraćenja i novog usmjerenja k Bogu. A što je to, što to novo usmjerenje, tu novu orijentaciju našega života sačinjava, postaje nam jasno u trima čitanjima. Ono prema čemu orijentiramo svoj život ne nalazi se u nama samima ili u stvorenju. Naprotiv, čovjeku je dana orijentirna točka koja se nalazi izvan njega samoga, doduše u ovom svijetu, ali ne od ovoga svijeta.

Stvarna točka za orijentaciju ljudskoga života može biti samo božanska veličina.

Bog je taj, koji Abrahamu obećava budućnost (potomstvo) i domovinu (zemlju). Božja vjernost ostaje temeljem Abrahamove nade, koji se u postojanoj vjeri, bez pridržaja otvara volji Božjoj.

Život kršćanina moraju označavati patničko i sudbinsko zajedništvo s Raspetim i Uskrsim. I ovdje je orijentirna točka Isus Krist.

U Isusovom preobraženju učenici doživljavaju nešto od Isusove božanske moći. Izabrani Sin Božji daruje život, ako svoj put usmjerimo prema njemu (evanđelje). No učenici istovremeno doživljavaju da preobraženje na zemlji ne može dugo trajati.

Poput njih, i mi želimo sačuvati ono lijepo i dojmljivo, zadržati se kod očaravajućih i ugodnih doživljaja. A pred poteškoćama, kako vlastitog, tako i životnog puta onih oko nas, radije zatvaramo oči. Ipak, slavnom uskrsnuću pripada neumitno i tamni događaj muke.

Korizma nam želi dati priliku da ponovno jasnije uvidimo sunčanu i sjenovitu stranu svojega života i da se kroz fasadu naših svakodnevnih problema ponovno jače usmjerimo prema cilju; prema našoj vjeri u Raspetoga i Uskrsloga koji nas - ne bez patnje, ali kroz patnju - vodi k našoj proslavi kod Boga.

<https://www.virc.at>

Prvo čitanje: Post 15, 5-12.17-18

Bog sklapa savez s vjernim Abrahamom.

Čitanje Knjige Postanka

U one dane:

Bog izvede Abrama i reče:

„Pogledaj na nebo i zvijezde prebroj ako ih možeš prebrojiti.“ A onda doda: „Toliko će biti tvoje potomstvo.“

Povjerova Abram Gospodinu i uračuna mu se u pravednost.

I reče mu Gospodin:

„Ja sam Gospodin koji sam te izveo iz Ura Kaldejskoga da ti predam ovu zemlju u posjed.“ Abram upita:

„Gospodine moj, po čemu ću razaznati da ću je zaposjesti?“ Odgovori mu:

„Prinesi mi junicu od tri godine, kozu od tri godine, ovna od tri godine, jednu grlicu i jednoga golubića.“

Sve mu to Abram donese i rasiječe na pole i metnu sve pole jednu prema drugoj; pticā nije rasijecao. Ptice grabežljivice obarale se na leševe, ali ih je Abram rastjerivao.

Kad je sunce bilo pri zalazu, pade Abram u dubok san i obuze ga jeza, mrak velik. Kad je sunce zašlo i pao gust mrak, pojavi se zadimljen žeravnjak i goruća zublja te prođu između onih dijelova.

Toga je dana Gospodin sklopio savez s Abramom rekavši: „Potomstvu tvome dajem zemlju ovu od Rijeke egipatske do Velike rijeke, rijeke Eufrata.“

Riječ Gospodnja

Abrahama Biblija naziva „ocem Izraela“, drži uzorom vjere, Božjim prijateljem. Njegov lik je lik čovjeka kojeg je Bog privukao sebi i podvrgao ga kušnji, u namjeri da od njega učini velik narod. Osnovna mu je osobina budna i besprigovorna vjera. Njegov život opisan je u Knjizi postanka (11-25 poglavlja).

Kršćanstvo vidi u Abrahamu svoga duhovnog rodozačetnika, oca u vjeri na prapočetcima povijesti otkupljenja. Njegova spremnost da žrtvuje sina Izaka uzor je savršena podvrgavanja volji Božjoj i pralik Kristove smrti na križu.

Zbog Abrahamove vjere i poslušnosti, Bog obećava brojno potomstvo i da će zaposjesti zemlju. Premda vjeruje, Abraham pita Boga za znak po kojem će se to uistinu i ostvariti. Bog mu zapovijeda da prinese žrtvu kao znak.

U današnjem čitanju opisan je tipičan način potvrđivanja ugovora. Ubijanjem i rasijecanjem žrtvovanih životinja ukazuje se na posljedicu kršenja saveza, a to je smrt. („A s ljudima koji razvrgoše Savez moj i ne ispuniše saveza obećana pred mojim licem postupit ću kao s teletom što ga nadvoje rasjekoše te između tih pola prođoše.“ Jr 34,18.).

Bog se obvezuje na ispunjenje obećanja, a Abraham se obvezuje na vjeru. Zanimljivo je, u današnjem čitanju, da samo Bog prolazi između rasječenih životinje.

Otpjevni psalam: Ps 27, 1.7-9.13-14

Gospodin mi je svjetlost i spasenje.

Gospodin mi je svjetlost i spasenje:

koga da se bojim?

Gospodin je štit života moga:

pred kime da strepim?

Slušaj, Gospodine, glas moga vapaja,

milostiv mi budi, usliši me!

Moje mi srce govori:

„Traži lice njegovo!“

Da, lice tvoje, Gospodine, ja tražim.

Ne skrivaj lica svoga od mene!

Ne odbij u gnjevu slugu svoga!

Ti, pomoći moja, nemoj me odbaciti!

Vjerujem da ću uživati dobra Gospodnja
u zemlji živih.

U Gospodina se uzdaj, ojunači se,
čvrsto nek bude srce tvoje:

Nastanak Psalma 27 smješta se u kontekst hramskoga bogoslužja koje je u starozavjetnoj liturgijskoj koncepciji povlašteno mjesto traženja Božjega lica. Ujedno to je i mjesto, a to se upravo očituje u ovom psalmu, gdje se isprepliće govor o Bogu s govorom Bogu. Tako se psalmist obraća Bogu sad u trećem sad u drugom licu, izričući i u jednom i u drugom slučaju svoje pouzdanje u Boga koji oslobađa od svakoga straha i štiti od svih neprijatelja.

Drugo čitanje: Fil 3, 17 – 4, 1

Krist će nas suobličiti tijelu svomu slavnomu.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Filipljanima

Braćo!

Nasljedovatelj! moji budite i promatrajte one koji žive po uzoru koji imate u nama. Jer često sam vam govorio, a sada i plaćući govorim: mnogi žive kao neprijatelji križa Kristova. Svršetak im je propast, bog im je trbuh, slava u sramoti – jer misle na zemaljsko.

Naša je pak domovina na nebesima, odakle iščekujemo Spasitelja, Gospodina našega Isusa Krista: snagom kojom ima moć sve sebi podložiti on će preobraziti ovo naše bijedno tijelo i suobličiti ga tijelu svomu slavnomu. Stoga, braćo moja ljubljena i željkovana, radosti moja i vijenče moj, tako – čvrsto stojte u Gospodinu.

Riječ Gospodnja

Apostol Pavao napisao je Poslanicu Filipljanima oko 62. godine, dok je bio u zatočeništvu u Rimu u vrijeme iščekivanja najvjerojatnije smrtne presude. U to vrijeme uz Pavla je njegov pratitelj Timotej.

Poslanica je namijenjena prvoj kršćanskoj zajednici na europskom tlu u grčkom gradu Filipi u pokrajini Makedoniji. Ta zajednica bila je Pavlova možda najdraža kršćanska zajednica. Osnovao ju je sam Pavao oko godine 50. na svom drugom misijskom putovanju. Pavao je samo Filipljanima dopustio da skrbe o njemu. U svim drugim zajednicama sam se skrbio za svoje potrebe.

U poslanici vidimo da je zajednici prijetila pogibelj razdora, s jedne strane zbog nastojanja od perfekcionizma, a s druge strane zbog pokušaja judaiziranja zajednice.

Toj prijetnji Pavao se suprotstavlja stavljajući pred vjernike vlastiti primjer i primjer onih koji njega nasljeduju. Poziva ih da se ne daju zavesti lažnim primjerima, nego da svoj pogled okrenu prema nebeskoj domovini. Oni koji ne slijede Pavlov primjer „neprijatelji su križa Kristova“ i oni su osuđeni na propast.

Komentare 1. i 2. čitanja priredio V. B.

Evandjelje: Lk 9, 28b-36

Dok se molio, izgled mu se lica izmijenio.

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

U one dane:

Povede Isus sa sobom Petra, Ivana i Jakova te uziđe na goru da se pomoli. I dok se molio, izgled mu se lica izmijenio, a odjeća sjajem zablista.

I gle, dva čovjeka razgovarahu s njime. Bijahu to Mojsije i Ilija. Ukazali se u slavi i razgovarali s njime o njegovu Izlasku, što se doskora imao ispuniti u Jeruzalemu. No Petra i njegove drugove bijaše svladao san. Kad se probudiše, ugledaše njegovu slavu i dva čovjeka koji stajahu uza nj. I dok su oni odlazili od njega, reče Petar Isusu:

„Učitelju, dobro nam je ovdje biti. Načinimo tri sjenice: jednu tebi, jednu Mojsiju, jednu Iliji.“ Nije znao što govori.

Dok je on to govorio, pojavi se oblak i zasjeni ih. Ušavši u oblak, oni se prestrašiše. A glas se začu iz oblaka:

„Ovo je Sin moj, Izabranik! Njega slušajte!“

I upravo kad se začu glas, osta Isus sam. Oni su šutjeli i nikomu onih dana nisu kazivali što su vidjeli.

Riječ Gospodnja

Izveštaj o Isusovom preobraženju podijeljen je u tri dijela:

Isusovo preobraženje, Petrova reakcija, glas s neba.

Luka započinje spominjanjem mjesta i vremena nadovezujući se na prethodnu Petrovu vjeroispovijest i na prvi Isusov navještaj muke, smrti i uskrsnuća. Evanđelist govori o oko osam dana misleći na uskrsnuće s kojim je preobraženje usko povezano. Ne govori o „visokom brdu“, nego samo o „gori“ na koju se Isus ide pomoliti. Naglasak je stavljen na molitvu koja je prema Luki pozadina za sve važne trenutke u Isusovom životu. Isusa prate trojica učenika, ista trojica koja će biti prisutna u trenutku getsemanske agonije.

U opisu događaja Luka govori o promijeni Isusovog lica i tek zatim govori o sjajnoj odjeći. Zatim se pojavljuju Mojsije i Ilija koji razgovaraju s Isusom. Mojsije je predstavnik zakona, a Ilija proroka. Oni s Isusom razgovaraju o njegovom „izlasku“, pojmu koji odgovara riječi „uznesenje“.

Scena snažno utječe na prisutne učenike, a njihov san nije fiziološka pojava nego izraz ljudske krhkosti. Luka ne želi umanjiti dojam kada govori o njihovom snu nego naglašava njihovo posebno iskustvo viđenja slave.

Neshvaćanje doživljenog u Petru budu reakciju on želi produljiti iskustvo slave, ne shvaćajući tako trenutak „izlaska“ koji Isusa očekuje u Jeruzalemu.

Nakon što su vidjeli Isusovu slavu, učenici imaju još jedno posebno iskustvo: „Dok je on to govorio, pojavi se oblak i zasjeni ih. Ušavši u oblak, oni se prestrašiše“. Luka se zatim vraća na temu straha pred doživljenim. Oblak je simbol aktivne Božje prisutnosti među narodom. Lukin izvještaj doživljava svoj vrhunac u opisu izravnog Božjeg posredovanja. Evanđelist koristi pojam „izabranik“, termin koji se nalazi u Pjesmama o Sluzi Jahvinom. Isus je u Lukinom izvještaju predstavljen stoga kao Sluga, kao nasljednik čitavog Starog zavjeta (Mojsije i Ilija), predstavnik Novog Izlaska i Nove Pashe te kao onaj koji je u posebnom intimnom odnosu s Bogom (molitva).

Usporedi: Služba riječi 283/16

Trenutak neba

Prizor preobraženja trenutni je bljesak neba, znak da korizma nije samoj sebi svrha, ali je neophodna u našem kršćanskom hodu ovim svijetom. Tu su isti oni učenici koji su bili svjedoci oživljavanja Jairove kćeri: Petar, nositelj službe koji treba naučiti ljudske misli nadomiještati božjim mislima, da više ne smatra trpljenje besmislenim, Jakov, mučenik koji će svjedočiti svojom krvlju jer je ovdje bio svjedok Isusove slave i konačno tu je Ivan, ljubljani učenik koji treba naučiti da je trpljenje dokaz ljubavi. Sve je obasjano božjim svjetlom. Isus je predivan, lice mu sjaji.

Pojavljaju se Mojsije i Ilija. Mojsije, izbavitelj naroda iz egipatskog sužanjstva, dao zakone, vodio narod u obećanu zemlju. Ilija, prorok, borac protiv Baala, dakle, protiv boga zemlje. Sadržaj je Ilijina djelovanja bio služba Bogu protiv služenja idolima.

Oni razgovaraju s Isusom izbaviteljem, ne jednog naroda, nego čitava čovječanstva, donositeljem zakona ljubavi, Isusa, koji je došao da spasi ljude od propadanja u zemaljsko, materijalno i tjelesno.

Petar želi sagraditi sjenice, smatra ovo stanje preobraženja trajnim, želi nečim prolaznom dati nadvremenitost. No, prizor tu ne završava, nego dolazi do vrhunca, prelazi iz te divne ljepote u veličanstvenost: prekrije ih oblak koji je znak božje prisutnosti, oblak je otajstvo Boga u koje se ulazi samo preko smrti, čuju Njegov glas: "Ovo je Sin moj, Izabranik moj! Njega slušajte!"

Svatko čezne za radošću i srećom, izgraditi u trenucima radosti sjenice, pokušavati od doline suza stvoriti raj, no trpljenje i suze puno su više prisutne i udomaćene u čovjekovu životu.

Ovo korizmeno vrijeme na intenzivniji način želimo pročišćavati odnos s Bogom.

Preobraženje nam uprisutnjuje cilj našeg hoda, našeg križnog puta. Zdravo se kršćanstvo ne sastoji u tome da križu dademo najveću vrednotu. On je sigurno nezaobilazno i najbitnije sredstvo do Kristova i našeg uskrsa. Upravo nas preobraženje čuva od toga da ne stavljamo križ kao cilj. Trpljenje i križ trebaju uvijek biti povezani s uskrsnućem, inače će nas život bez uskrsa odvesti u mazohizam, bolesno izživljavanje, a to nema vez s kršćanstvom. Biti s Kristom znači živjeti u svom životu

njegovu sudbinu, nositi svoj svakodnevni križ i slijediti ga, ali i sudjelovati u doživljaju Tabora, preobraženja. Već dvije tisuće godina izlazi ta silna svjetlost. Na koga padne Galilejčeva sjena, doživljava dragocjeno iskustvo koje mu govori da je na svijetu bio čovjek koji nije bio samo bez grijeha, nego je on sam bio nebo na zemlji.

Kratko zadržavanje na Taboru i silaženje u svakodnevicu slika je kršćaninova života. Tu su izmiješani: vječni život i vremenita smrt, cilj i put, sjajna vječnost i bolna vremenitost, božja riječ i ljudska šutnja, očitovanje u slavi i skrivenost u oblaku. Naš je život ovdje život pupoljka i cvata, tiho znanje o velikom otajstvu, no ono što je najbitnije i odlučujuće jest život cvijeta u domovini na nebesima, ono što u velikoj mjeri leži još u budućnosti.

Moja preobraženja

Ja pjevam sebe
kad iz crne bezdane i mučne noći
iznesem blijedo meko lice u kristalno
jutro
i s pogledima
plivam preko polja livada i voda

Ja pjevam sebe
koji umrem na dan bezbroj puta
i bezbroj puta uskrsnem

O Bože daj me umorna od mijena
preobrazi u tvoju svijetlu nepromjenjivu
i vječnu zvijezdu
što s dalekog će neba noću sjati
u crne muke noćnih očajnika

Preobraženje

7 simbola iz Isusova preobraženja koje je objasnio Benedikt XVI.

Blagdan Preobraženja slavi se 6. kolovoza. Riječ je o evanđeoskom događaju u kojem se Isus "preobražava" i postaje bijel poput svjetlosti.

Ovaj evanđeoski izvještaj čita se i u korizmi, a o značenju ovog događaja razmišljao je Benedikt XVI. u svojoj knjizi Isus iz Nazareta.

Iz njegova komentara možemo izvući sedam simbola u događaju Isusova preobraženja.

1. Njegova tri prijatelja

Isus je na Preobraženje sa sobom poveo samo tri svoja apostola: Petra, Jakova i Ivana. To su ista trojica koja su blizu našega Gospodina tijekom muke u vrtu na Maslinskoj gori, pokazujući kako su ove dvije scene, iako suprotne, "neraskidivo povezane". Preobrazba vodi do Muke, a Muka vodi natrag do slave Preobrazbe.

U isto vrijeme, ova tri pratioca nas podsjećaju na Izlazak 24 gdje Mojsije vodi Arona, Nadaba i Abihua sa sobom dok se penje na planinu – iako je uključeno i sedamdeset izraelskih starješina.

2. Vrh gore

Planine ili gore imaju veliko značenje u Svetom pismu te često označavaju "mjesto posebne Božje blizine".

Za Isusa je vrh gore mjesto raznih važnih događaja: "gora kušnje; gora njegovog velikog propovijedanja; brdo njegove molitve; gora preobraženja; planina njegove agonije; gora križa; i konačno, planina uskrslog Gospodina."

Gora je već u Starom zavjetu vrlo simbolična. Postoji gora Sinaj, gdje su dane Zapovijedi; gora Horeb (možda drugo ime za Sinaj), kao mjesto Gorućeg grma; i planinu Moriju gdje je Abrahamu naređeno da žrtvuje Izaka.

"Sve su one istovremeno planine strasti i otkrivenja, a također se odnose na Brdo hrama, gdje otkrivenje postaje liturgija", kaže Benedikt.

3. Sjajno lice

je molitveni događaj, objašnjava Benedikt. "Vidljivo prikazuje što se događa kada Isus razgovara sa svojim ocem: duboko prožimanje njegova bića s Bogom, koje tada postaje čista svjetlost."

Ivanka Demčuk, *Preobraženje*, detalj,
<https://www.ivankademchuk.com>

Isus je “svjetlo od svjetla” i ta stvarnost postaje zamjetljiva osjetilima.

“I preobrazi se pred njima.”, kaže Marko sasvim jednostavno, dodajući pomalo nespretno, kao da muca pred tajnom: “I haljine mu postadoše sjajne, bijele veoma – nijedan ih bjelilac na zemlji ne bi mogao tako izbijeliti.” (Mk 9,2-3)

Matej ima dosta uzvišenije riječi na svoju zapovijed: “I preobrazi se pred njima. I zasja mu lice kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost.” (Matej 17,2)

Luka je jedini od evanđelista koji počinje svoj izvještaj naznakom svrhe Isusova uzašašća: On “užiđe na goru da se pomoli.”. (Lk 9,28) Upravo u kontekstu Isusove molitve on sada objašnjava događaj kojem tri učenika trebaju svjedočiti: “I dok se molio, izgled mu se lica izmijeni, a odjeća sjajem zablista.” (Lk 9,29)

Ozareno lice našeg Gospodina pokazuje paralelu s Mojsijem u Izlasku 34; Mojsije silazi s planine nakon što je razgovarao s Bogom, blistavog lica. No, Mojsijevo svjetlo dolazi izvana, dok Isusovo svjetlo dolazi iznutra.

4. Blistava odjeća

Evanđelisti također pokušavaju opisati Isusovu odjeću koja je također postala blistava.

Benedikt XVI. kaže da ova odjeća govori o našoj vlastitoj budućnosti. Knjiga Otkrivenja opisuje spašene kako nose bijele haljine. Bijele su jer su oprane krvlju Jaganjčevom. „To znači da su se po krštenju sjedinili s Isusovom mukom, a njegova je muka pročišćenje koje nam vraća prvotno ruho izgubljeno našim grijehom (usp. Lk 15,22). Po krštenju smo obučeni s Isusom u svjetlo i sami postajemo svjetlo.”

5. Mojsije i Ilija

, koji je primio Deset zapovijedi na kamenim pločama, predstavlja Zakon. Ilija predstavlja proroke.

Mojsije i Ilija sami su likovi muke i svjedoci muke. Razgovaraju s preobraženim Isusom o onome što su govorili dok su bili na Zemlji, o Isusovoj mucu. Ali govoreći o ovim stvarima s Isusom tijekom njegova preobraženja, oni pokazuju da ta muka donosi spasenje; da je ispunjena slavom Božjom; da se muka preobrazi u svjetlost, u slobodu i radost.

6. Oblak

“I pojavi se oblak i zasjeni ih, a iz oblaka se začu glas: ‘Ovo je Sin moj, Ljubljeni! Slušajte ga!’” (Marko 9:7) Sveti oblak, šekina, znak je prisutnosti samog Boga.

To je ista slika koju imamo u Starom zavjetu, kada je oblak nad Šatorom sastanka pokazao Izraelcima da je Bog prisutan.

Dakle, Isus je sam sveti šator, a oblak Božje prisutnosti obavija i druge.

Vidjeli smo oblak na Isusovu krštenju iz kojeg je Otac govorio: “Ti si Sin moj, Ljubljeni! U tebi mi sva milina!” (Marko 1:11)

7. Božja riječ

Za razliku od poruke iz oblaka na rijeci Jordanu, sada na gori Preobraženja, Otac govori nešto više: “Njega slušajte.”

Ovdje ponovno vidimo paralelu sa Sinajem i Božju objavu svoje Riječi u Zapovijedima.

Ali ovdje je, napominje Benedikt, nešto više:

H. Gese je dao pronicljiv komentar na ovu scenu: “Sam Isus je postao božanska riječ objave. Evanđelja to ne mogu jasnije ili snažnije ilustrirati: sam Isus je Tora.” Ova jedna zapovijed dovodi teofaniju do njenog završetka i sažima njezino najdublje značenje. Učenici moraju pratiti Isusa natrag niz planinu i naučiti uvijek iznova “slušati ga”.

<https://hkm.hr>

Kasno u noći.

Pošto sam se naradio cio dan, namučili me ljudi, zabrinuo život, nagazio sam se blata, nagledao nevolja i srama, naslušao jada i laži, sad sam sâm sa teretom života i teškim zlosutnim bolom u grudima.

Slava Ti, Bože, za muku dana i mir noći, za kratki život i veliku zagonetnu smrt, neka su blagoslovljene odluke Tvoje po kojima dolazimo na svijet i odlazimo s njega pošto smo se naradovali i namučili. Ogromni su i neshvatljivi planovi Tvoji i jasno je da ne možemo dogledati ni smjera ni svrhe i da ih moramo smireno primiti; ali teško je biti čovjek, Gospode.

Ivo Andrić

Vodi nas kroz korizmu

Pravoslavlje

Pravoslavlje, staroslavenski *pravoslavie*, prema grčkome *ὀρθοδοξία* - *ortodoksija*: *pravovjerje*, uz katolicizam i protestantizam ogranak kršćanske religije; zajednički naziv za odijeljenei stočne crkve.

Naziv dolazi iz prvih stoljeća kao oprjeka krivovjerju, s kojim je istočno kršćanstvo bilo u stalnom sporenju, a ustalio se i s obzirom na zapadno kršćanstvo, od kojega su se istočne crkve odvojile 1054 (Veliki istočni raskol).

Za razliku od katoličanstva koje je organizirano kao jedinstvena i nadnacionalna crkva, pravoslavlje se raščlanilo na pojedine pravoslavne crkve, organizirane po načelu sabornosti (univerzalnost kršćanske poruke) i autokefalnosti (uklopljenost u pojedini narod, njegovu kulturu i jezik). Dok je papa vrhovni poglavar svih katolika, carigradski patrijarh ima samo počasnu ulogu u pravoslavlju (ekumenski patrijarh).

Pravoslavlje prihvaća dogme definirane na sedam prvih ekumenskih koncila. Od katoličanstva se razlikuje samo naukom o proizlaženju Duha Svetoga (filioque) i nema nauka o čistilištu.

Ne priznaje papin primat i nauk o papinoj nezabludivosti te dogme o Marijinu bezgriješnom začeću i uznesenju u nebo.

Dok se u zapadnome kršćanstvu spasenje shvaća kao opravdanje (pravno shvaćanje), ono se u pravoslavlju shvaća kao zajedništvo s Bogom (mistično shvaćanje).

Važnu razliku od zapadnoga kršćanstva čini shvaćanje tradicije, koja u pravoslavlju nije zamišljena kao navještajuća i pravno ustrojena institucija, nego kao „život s Kristom“. Pravoslavlje nije naučavajuća, nego moleća zajednica.

Središnje teme pravoslavne vjere su djelovanje Duha Svetoga u Crkvi i svijetu, pobožanstvenjenje (theosis) i preobraženje čovjeka i svijeta (metamorphosis). Kroz Božju milost sav je kozmos pozvan na sjedinjenje s Bogom.

Prvo čitanje: 2Sam 7, 4-5a.12-14a.16

Gospodin Bog dat će mu prijestolje Davida, oca njegova (Lk 1, 32).

Čitanje Druge knjige o Samuelu

U one dane:

Dođe Natanu ova Gospodnja riječ:

„Idi, reci mome sluzi Davidu: Ovako govori Gospodin: 'Kad se ispune tvoji dani i ti počineš kod svojih otaca, podići ću tvoga potomka nakon tebe, koji će se roditi od tvog tijela, i utvrdit ću njegovo kraljevstvo. Ja ću njemu biti otac, a on meni sin. Tvoja će kuća i tvoje kraljevstvo trajati dovijeka preda mnom, tvoje će prijestolje čvrsto stajati zasvagda.'„

Riječ Gospodnja

U ovom odlomku iz Druge knjige o Samuelu prorok Natan prenosi kralju Davidu Božju riječ kojom mu obećava vjenost njegova kraljevstva i njegove dinastije. Prema mišljenju stručnjaka ovaj tekst nastao je u vrijeme kada je Davidova dinastija bila čvrsta i stabilna, dok je kasnija povijest tekla drukčijim tijekom sve do konačne propasti Judejskog kraljevstva padom Jeruzalema 587. god. pr. Krista. No, takav tijek povijesti ipak nije poništio riječi Natanova proroštva nego im dao drugi, puniji smisao. Obećanje potomka i kraljevstva za koje Bog kaže da će pred njim trajati dovijeka zapravo će se u pravom smislu ispuniti u Mesiji, koji će ipak doći iz Davidova potomstva.

Otpjevni psalam: Ps 89, 2-5.27.29

Potomstvo će njegovo ostati dovijeka.

O ljubavi tvojoj, Gospodine, pjevat ću dovijeka,
od pokoljenja do pokoljenja
usta će moja obznanjivati tvoju vjernost.
Ti reče: „Zavijeke je sazdana ljubav moja!“
U nebu utemelji vjernost svoju.

„Savez sklopih s izabranikom svojim,
zakleh se Davidu, služi svome:
Tvoje potomstvo održat ću dovijeka,
za sva koljena sazdat ću prijestolje tvoje.“

„On će me zvati: 'Oče moj!
Bože moj i hridi spasa mojega!'
Njemu ću sačuvati dovijeka naklonost svoju
i Savez svoj vjeran.“

Ideja izražena u provom čitanju nastavlja se i u Ps 89 u kojem se također govori o vječnosti Davidova potomstva, kraljevstva i prijestolja. Ta vječnost zajamčena je Božjim obećanjem i premda povijesna zbivanja mogu biti tomu protivna, riječ Božja neće ostati neispunjena. Za psalmistu to je znak Božje ljubavi i vjernosti. Vjernost Božja je, naime, pojam koji dominira u izabranim redcima ovoga psalma, i ona je zapravo najautentičniji izraz njegove ljubavi.

Drugo čitanje: Rim 4, 13.16-18.22

U nadi protiv svake nade povjerova.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Rimljanima

Braćo!

Obećanje da će biti baštinik svijeta nije Abrahamu ili njegovu potomstvu dano na temelju nekog zakona, nego na temelju pravednosti vjere. Zato - iz vjere da bude po milosti te obećanje bude zajamčeno svemu potomstvu, ne potomstvu samo po Zakonu, nego i po vjeri Abrahama, koji je otac svih nas - kao što je pisano: Ocem mnoštva narodâ ja te postavljam - pred Onim komu povjerova, pred Bogom koji oživljuje mrtve i zove da bude ono što nije.

U nadi protiv svake nade povjerova Abraham da postane ocem narodâ mnogih po onom što je rečeno: Toliko će biti tvoje potomstvo. Zato mu se i uračuna u pravednost.

Riječ Gospodnja

Čini se da je kod apostola Pavla Abraham omiljeni lik vjernika, osobito kad je riječ o njegovu uspoređivanju opravdanja po Zakonu i po vjeri. Naime, Abrahamu je uračunata u pravednost njegova vjera u Boga koji mu je obećao potomstvo premda su i on i njegova žena Sara bili u poodmakloj dobi. Ono, što je bitno naglasiti jest da je taj čin vjere Abraham učinio neovisno o zakonu, kojega praktički u njegovo doba nije ni bilo jer je dan tek stoljećima poslije Mojsiju na brdu Sinaju. Prema tome, ako je Abrahamu već njegova vjera uračunata u pravednost, onda ona ima prednost pred Zakonom.

U tom smislu uz pojam Abrahamove vjere vezan je i pojam njegova bezbrojnog potomstva. Premda su Abrahamova vjera i ispunjenje Božjeg obećanja nedvojbeno vezani uz konkretno tjelesno potomstvo, to jest rođenje njegova sina Izaka, u Abrahamovo potomstvo zapravo se ubrajaju svi ljudi svih naraštaja koji imaju isti vjernički stav prema Bogu.

Evandjelje: Mt 1,16.18-21

Josip učini kako mu naredi anđeo Gospodnji.

Čitanje svetog Evandjelja po Mateju

Jakovu se rodi Josip, muž Marije, od koje se rodio Isus koji se zove Krist.

A rođenje Isusa Krista zbilo se ovako. Njegova majka Marija, zaručena s Josipom, prije nego se sastadoše, nade se trudna po Duhu Svetom. A Josip, muž njezin, pravedan, ne htjede je izvrnuti sramoti, nego naumi da je potajice napusti. Dok je on to snovao, gle, anđeo mu se Gospodnji ukaza u snu i reče:

„Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih.“

Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji..

Riječ Gospodnja

Evandeoski odlomak započinje zadnjim retkom Josipova rodoslovlja u kojem se Isusovog poočima smješta u potomstvo Abrahamovo i Davidovo. Evandelistu je važno izdvojiti upravo ova dva lika, jer rodoslovlje i počinje riječima: „Rodoslovlje Isusa Krista, sina Davidova, sina Abrahamova“. Time je već od samog početka Isus predstavljen kao obećano potomstvo, a Josip je jasno stavljen među izravne baštinike obećanja danih Davidu i Abrahamu. Josipova završna odluka da „uzme k sebi svoju ženu“ ima pravnu snagu posinjenja u odnosu na Isusa. Time je Isus postao dionikom obećanja, ali i konačnim ispunjenjem svih Božjih obećanja danih praocima. Josip isprva nastoji potajice otpustiti Mariju, kako je ne bi izvrnuo sramoti. Zbog te nakane evandelist Josipu daje naslov „pravedan“. U Starom zavjetu tako se nazivaju osobe koje žive prema zapovijedima Božjim i prema njegovom Zakonu, jer sam je Bog pravedan i njegovi su propisi pravedni. Takav život pravednika neophodan je kako bi čovjek mogao biti baštinik obećanja. Josip je prema Zakonu mogao Mariju javno otpustiti, no on je mimo Zakona pravedan. Stoga mu se anđeo ukazuje u snu i potiče da uzme Mariju za ženu, te mu naviješta da je ono što je u njoj začeto „od Duha Svetoga“. Zadnje riječi govore o Josipovoj poslušnosti Bogu, o poslušnosti koja se protivi svim običajima i propisima. On je mogao tako činiti jer je bio pravedan i jer je imao povjerenja, vjere u Boga.

Komentari čitanja : Služba riječi 271/13 i 255/09

Josipe, sine Davidov, ne boj se

Šime Vulas, *Sveti Josip*, <https://sabor.hr>

Rodoslovlje Isusa koji je Krist dolazi do Josipa, muža Marijina. Josip je jedna od međašnih osoba koja Stari savez uvodi u Novi savez. S Josipom prestaje rodoslovlje i događa se rođenje sina Djevičina. U svetom Josipu je prisutan i kontinuitet koji naraštaje vodi ka utjelovljenju Božjem, ali ujedno i diskontinuitet, budući da Isus nije zaista potomak Josipov, premda je rođen u rodu i kući Davidova potomka.

Dok je on to snovao, anđeo mu se Gospodnji ukaza

Kod svetoga Josipa se jasno može prepoznati starosavezno promišljanje i novosavezno djelovanje. Ključni prijelaz iz staroga u novo događa se po djelovanju Duha Svetoga koji, kao i kod Marije, po anđelu ljude moli za pomoć i potiče na suradnju. Duh Sveti, po kojemu je Isus začet, i u sv. Josipu daje da se rode kvalitetne odluke koje se više ne oslanjaju na starozaveznu pravednost i zakonske propise, nego na novo-saveznu ljubav.

Sveti Josip, nalazeći se pred nejasnom situacijom koja ga zbunjuje i žalosti, ne traži razloge koji su doveli do onoga što se događa, nego pokušava domisliti način na koji bi spasio Mariju i dijete koje ona nosi

pod srcem. Dakako da mi u svakodnevnom životu nećemo zanemariti i promišljanje o razlozima koji čine da je nešto onako kako doista jest, ali valja puno veći naglasak staviti na pitanje što se iz toga može kvalitetno učiniti da se uprisutni civilizacija ljubavi. Živimo u svijetu koji neprestano proziva, okrivljuje, ocrnjuje te poziva na smjenjivanje i kažnjavanje. Živimo u mentalitetu koji želi mijenjati formu ne opterećujući se vrednovanjem sadržaja. Sveti Josip nam daje primjer da se valja usredotočiti na sadržaj, ne tražeći krivca, nego iznalazeći rješenje. Zakon uzmiče pred ljubavlju. Gdje je ljubav ne treba biti zakona. Ljubav, zapisat će sveti Pavao u poslanici Korinćanima, nije nepristojna i ne traži svoje. Zato sveti Josip ne poziva Mariju na red i ne traži objašnjenje. Nego ljubi i prihvaća Božju volju.

Josipe, sine Davidov, ne boj se

Sveti Josip odbacuje starosaveznu pravednost po Zakonu i prihvaća novosavezno služenje u ljubavi. Jednako tako odbacuje strah i zdvajanje te s povjerenjem prihvaća Božju volju. Božja volja mu nije do kraja jasna, ali mu je jasno da valja imati povjerenja u Boga i njegovo vodstvo. Strah koči čovjeka. Onemogućuje mu da napravi iskorak tako nužan za služenje Bogu. Da bismo se mogli uzdići Bogu moramo se, puni povjerenja, odmaknuti od naše prividne sigurnosti. I to je najteži dio u duhovnom rastu. Većina nas želi služiti Bogu, ali imajući uvijek i neku svoju umišljenu sigurnost u nesigurnome svijetu.

Isus nas, svojom blizinom, solidarnošću i ljubavlju, oslobađa straha. Jer straha u ljubavi nema. Sutra ćemo u prvom biblijskom čitanju slušati o Abrahamovom pozivu i njegovom odlasku u nepoznato. Ljudskim očima gledano, čini ludo i nepromišljeno, ali zato jer je povjerovao i odvažio se unatoč neizvjesnosti, postao je patrijarh naroda Božjega.

Naumi da je potajice napusti

Treća stvar o kojoj je vrijedno danas promisliti razlika je između onoga stoje sveti Josip po naravi odlučio i onoga stoje po Duhu Svetom učinio.

Sveti Josip je odlučio pobjeći i sve ostaviti. Misao je to koja se prečesto pojavljuje u našim srcima. Želja da se bijegom prekine sve i započne iz početka. No, sveti Josip nam i tu pokazuje primjer kako se valja ponašati u Novom savezu. Bijeg nije rješenje. Rješenje je trajna i zauzeta prisutnost. Rješenje je nenametljiva blizina i djelotvorna ljubav. Sveti Josip se nalazi uvijek uz Isusa dok mu je bilo potrebno tijekom njegova odrastanja i razvoja. Šuti i služi Bogu. I konačno, kad ispuni svoje poslanje, jednako šuteći odlazi u kraljevstvo Božje.

No, njegov primjer je rječitiji od bilo kojih riječi jer nam, stojeći na granici između Staroga i Novoga saveza, pomaže da rastemo i postanemo baštinici novoga i vječnoga saveza, kao članovi novoga naroda Božjega.

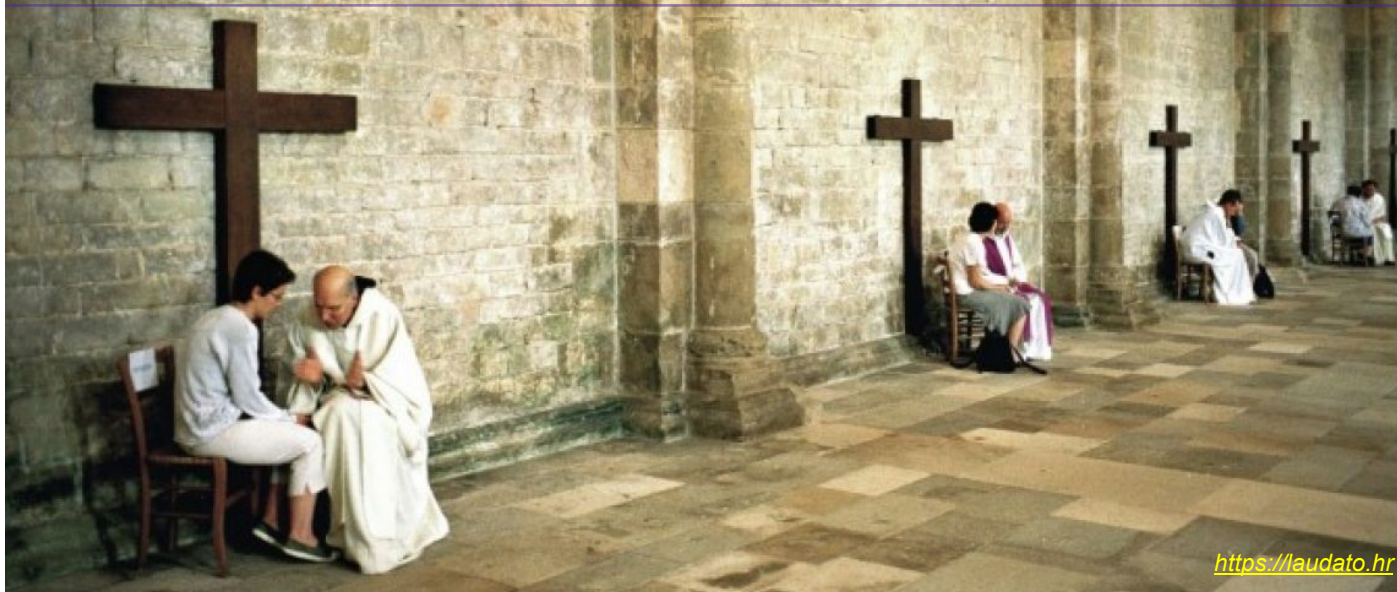
Sakrament pomirenja

Čovjek je ograničeno biće. Ta se ograničenost posebno odražava na moralnom planu gdje se čovjek nalazi neprestano u napetosti između dobra i zla. U dragocjenom daru slobode, u ograničenosti svoje spoznaje i u opterećenosti svoje pale ljudske naravi često odabire ono što ga udaljava od Boga, cilja i svrhe postojanja. Bog je ljubav. Zato je svako takvo odbijanje povjerenja i poslušnosti Bogu, koji jedini zna što je život i zato nam jedini može darovati pravila ispravnog života, odbacivanje istinske ljubavi. Upravo u tome je tajna grijeha. Grijeh je otpor prema objavi nevjerovatne ljubavi koju nam Bog donosi; grijeh je djelomično i privremeno odbacivanje božanskog poziva koji je čovjeku upućen; grijeh je kad čovjek nema srce i vladanje koje bi bilo na visini njegova određenja. Grijeh je kad čovjek nema sinovsko srce u odnosu na očinsko srce Božje.

Zato je potrebno oprostjenje grijeha, povratak u zagrljaj dobrog Oca. I zato je ljudskom rodu darovan sakrament oprostjenja kojim se svaki čovjek obnavlja u srcu da može ponovno primiti dar ljubavi koja usređuje i da se može osposobiti za ljubav kojom će slijediti svoga Učitelja i Spasitelja Isusa.

Sakrament ispovijedi

Danas je uobičajen naziv za sakrament oprostjenja sveta ispovijed. Taj je naziv novijeg datuma ali je zakonit i sadržajan. Riječ je najprije o jednom od važnih dijelova samog tijeka toga sakramenta, tj. o trenutku kad pokornik dolazi pred svećenika i ispovijeda mu, tj. priznaje mu svoje grijeha. Prema pravilu kad jedan dio nekog procesa daje pečat cijelom procesu (latinski: *pars pro toto*), naziva se cijeli proces tog sakramenta ispovijeđu. To je povezano i s iskustvom sakramenta gdje se doživljava kako je zapravo sama ispovijed najveća pokora za samog pokornika koji traži oprostjenje. Međutim, u tom nazivu krije se još jedna spoznaja. Ispovijed, ili latinski „*confessio*“, riječ je koja označava priznanje i ispovijed naše vjere, kao i priznanje i ispovijed naših grijeha u sakramentu. Nedjeljom poslije homilije vjernici su pozvani ispovijediti svoju vjeru, tj. recitirati i moliti svoje vjerovanje. Sigurno se ta dva značenja mogu povezati. Dok vjernik ponizno ispovijeda svoje grijeha, on u isto vrijeme ispovijeda vjeru da je Bog dobar, da ima Oca na nebesima, da je Bog veći od svih ljudskih grijeha, da rado oprašta i daje čovjeku novu priliku za obnovljeni život u milosti. Svaka je ispovijed onda i svojevrsno vjerovanje, priznanje da i pored ljudske slabosti i grešnosti Bog ostaje milosrdan i blag. Onda je ispovijed sakrament nade i

<https://laudato.hr>

radosti i poziva vjernika da s pouzdanjem pristupi tom činu gdje je i Bog aktivan, Bog koji je ljubav sama.

Sakrament pomirenja

Naziv sakrament pomirenja je u Crkvi tradicionalniji i prisutniji upozorava na cilj kojemu oproštenje grijeha teži. Ono teži k miru, pomirenju. U samoj molitvi odrješenja svećenik nad pokornikom moli da on primi od Boga milost oproštenja i mira. Svaki grijeh je nered i izvor je nemira i raskola. Nered se događa u dubinama samog čovjeka, nered se događa u međuljudskim odnosima, a potom i u odnosu prema Bogu. U takvom neredu čovjek ne može živjeti normalno i traži rješenje. Isus ga je ponudio u oproštenju i pozivu na pomirenje.

Sakrament pomirenja na osobit način ističe socijalnu dimenziju grijeha i oproštenja. Kad bi svaki pojedini vjernik bio svetiji, i ljudi oko njega bi to osjetili. Sa svakim grijehom i čovjek oštećuje i ljude s kojima živi i koje susreće. Grijeh je opterećenje i zajednice jer ni jedan čovjek ne živi kao otok nego je socijalno biće. Svako pomirenje sanira i zajednicu koju pojedinac ranjava svojim grijesima. Zato će Crkva pokrenuti kod vjernika i potrebu da svoje pokajničko raspoloženje očituju i u zajednici tzv. pokorničkim slavljima. Sakrament pomirenja unosi u dubinu

ljudskog bića istinski mir s Bogom, koji je izvor svakog mira i sreće. Sveti Pavao pozivlje svoje vjernike u Korintu: „Braćo moja, dajte, pomirite se s Bogom!“ (2 Kor 5, 20).

Pokora

Najstariji naziv je ipak pokora. Njega nalazimo i na koricama kao naslov obnovljenom obredniku za taj sakrament. On uključuje dugoročni proces mijenjanja mentaliteta kroz pokoru, što pretpostavlja volju za promjenom mentaliteta, promjenom u navikama i vladanju. Zato se i zove pokora, što bi odgovaralo evanđeoskom izrazu što ga je i Isus upotrebljavao kad je pozivao ljude na promjenu života, a to je riječ „metanoja“. Ona bi zapravo značila duboku unutarnju promjenu ponašanja i razmišljanja što onda dovodi do promjene života odnosno do obraćenja. U tom pogledu riječ je ipak o sakramentu obraćenja koji će Crkva pratiti disciplinom pokorničkih djela i molitvom. Taj je naziv bio dominantan u tzv. antiknoj pokori, u primjenjivanju oproštenja grijeha javnim grešnicama u prvih sedam stoljeća kršćanstva.

Zvezdan Linić, <https://www.glas-koncila.hr>

Sveti Josip

zaručnik Blažene Djevice Marije

19. ožujka

Josip je zaručnik Marijin i glava Svete Obitelji. Kao potomak loze Davidove, bio je kraljevskoga roda te pripadnik samo nominalna plemstva, jer je za život morao zarađivati kao obrtnik. Iz njegovih su grubih i žuljevitih ruku izlazili predmeti od drva i željeza, skromno pokućstvo te predmeti za opću uporabu i jednostavne djelatnosti naroda posvećena nadasve poljodjelstvu i pastirstvu. O njemu nemamo puno sigurnih podataka, osim onoga što su nam prenijeli evanđelisti Matej i Luka.

Legenda je, međutim, prepuna događaja, između ostalog i kada je riječ o najvažnijem trenutku u životu toga pravedna, tiha (niti jedan evanđelist ne prenosi niti jednu

jedinu njegovu riječ) i poslušna čovjeka: njegovu vjenčanju s Marijom, koje se, prema jednoj predaji, zbilo u njegovu mladenaštvu, a prema drugoj u već punoj zrelosti. Legenda nam, međutim, prenosi kako je Marija imala obilje prosaca, ali je izbor pao na Josipa jer je, u igri koja je o tome odlučivala, jedino njegov štap procvjetao, kao što se tražilo.

Legenda je time zacijelo htjela prenijeti kako je, zahvaljujući toj svezi, iz suha panja Staroga zavjeta procvjetala milost i nagovijestila novo sunce otkupljenja.

Ako se, pak, oslonimo na nešto pouzdanije povijesne podatke, znademo

Jean-Baptiste Carpeaux, *Josip s Isusom*

kako se Josip, zaručen s Marijom prema zakonskim propisima onoga vremena, našao pred nadasve teškom odlukom. Naime, njegova se zaručnica, po svemu besprijekorna i neupitne čestitosti, našla trudna prije nego što će se oni sastati.

U njoj se sasvim sigurno moralo dogoditi nešto tajanstveno i neshvatljivo, što taj pravedni i jednostavni čovjek nije mogao nadzirati. Radi toga je bio odlučio potajice otpustiti svoju mladu zaručnicu, kako je ne bi izložio javnome ruglu.

No, na sreću, to je dramatično i tjeskobno pitanje razriješeno zahvaljujući djelovanju Anđela Božjega, koji mu je rekao: „Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi svoju zaručnicu Mariju, jer je ono što je u njoj začeto zaista od Duha Svetoga. Rodit će sina kojemu ćeš nadjenuti ime Isus: On će spasiti narod svoj od grijeha njegovih“.

Josip je s velikim olakšanjem odahnuo i kao pravi poslušan čovjek „uzeo k sebi svoju zaručnicu“ te se s njome uputio u Betlehem, prema nalogu cara Augusta. Ondje će Marija donijeti na svijet Spasitelja, budući da se bijahu navršili dani njezine trudnoće.

Potaknuti od Anđela, novorođenu su se Spasitelju prvi došli pokloniti pastiri, koji su na obližnjim poljima čuvali svoja stada, a potom, vođeni zvijezdom, također i Sveta Tri Kralja - mudraci, pristigli iz dalekih zemalja. Zatim se na tu obitelj, slavljenički nadvijenu, nad to neobično Djetešce, oborio žestoki udarac kralja Heroda. Josip, Marija i Isus bijahu primorani pobjeći u Egipat, kako bi izbjegli smrtonosnu zamku koju je ovaj kralj postavio. Nakon što je opasnost prošla, vratili su se u Nazaret.

Evandjelja spominju Josipa još jednom, iako neizravno, kada se Isus u dvanaestoj godini „izgubio“ u hramu, uzrokovavši tako svojim roditeljima tjeskobne sate.

„Otac tvoj i ja žalosni smo te tražili“ - prigovorila mu je Marija pronašavši Ga. Nakon što se ta kratka pustolovina sretno završila, u nazaretsku se kućicu vratio mir.

Praćen Josipovim i Marijinim pogledom Isus je rastao u „mudrosti, dobi i milosti“, pripravljavajući se svakodnevnim teškim radom u očevoj radionici, molitvom i poslušnošću, za Svoje mesijansko poslanje.

U tome trenutku, međutim, Josip odlazi u konačnu tišinu. Gotovo je posve sigurno svoj zemaljski život završio prije nego što je Isus započeo javno djelovanje. Njegova je smrt bila sretna, utješena Isusovom prisutnošću i sigurnošću kako je imao neizrecivu povlasticu biti poočimom Mesije, te štititi, ljubiti i skrbiti se za Onoga, koji će svojom otkupiteljskom smrću spasiti čitav svijet.

Evandjelja nam ne donose nikakvu osobitu pohvalu Josipa, ali se njegova duša i njegove kreposti mogu razabrati iz zadaće koja mu bijaše povjerena, kao i iz

njegove poslušne otvorenosti milosti i Božjim planovima. U spomenu kršćanstva, sveti je Josip uzor jednostavna čovjeka, čestita radnika, koji je svojim poštenim i uzornim životom vodio najsvetiju od svih obitelji.

U njegove kreposti ubrajamo: vjeru, šutljivost, poslušnost te otvorenost planovima žim čak i onda kada su bili nadasve tajnoviti i neizvjesni te su kao takvi izazivali tjeskobu i zabrinutost.

Njegov je lik, međutim, ostao u sjeni čak i nakon smrti te se pobožnost prema njemu stala razvijati tek iza IX. stoljeća, da bi u XI. i XII. stoljeću poprimila neočekivane razmjere, zahvaljujući djelovanju franjevačke škole. Drugi je zamah doživjela u XIX. stoljeću kada gaje Pio XI., godine 1870., proglasio Zaštitnikom svekolike Crkve te uspostavio njegov blagdan 19. ožujka, kao propisani. Uistinu

nema sveca koji bi takvo što više zaslužio, niti bi bolje od njega bio mogao voditi Svetu Obitelj.

Naposljetku je papa Ivan XXIII., koji je gajio osobitu pobožnost prema svetome Josipu, uključio njegovo ime u Misal, zajedno s Isusom, Marijom te svecima čiju zaštitu Crkva svakodnevno zaziva u euharistijskome slavlju.

Ime je hebrejskoga porijekla i znači: „Bog pridružuje, obogaćuje“ (obitelj djecom).

Zaštitnik je: Hrvatske, Vijetnama, Perua i Meksika.

Također, zaštitnik je: tesara, stolara i svih zanatlija.

Piero Lazzarini, Sveci kroz crkvenu godinu,
Veritas, Zagreb 2010.

NAŠI POKOJNI

MLADEN JERKO,

MUP, Varaždin, 17. ožujka 1995.

MARIO KOLIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Novo Selo Palanječko, 18. ožujka 1992.

POČIVALI U MIRU